

Af Betænkningen kan endvidere anføres:

„Forsvarsministeren har udtalt i Udvalget, at han forbeholder sig, saafremt hans Forslag om Anlæg af fremskudte forberedte Stillinger ikke kan gennemføres i Rigsdagen, at fremkomme med et særligt Lovforslag om disse Stillinger og om det dertil hørende Fodartilleri, saaledes at disse Foranstaltningers Udførelse gøres afhængig af, at de faa Flertal ved en efter nærmere Regler foretagne *Afstemning blandt Vælgene*. Uden at kunne udtale os om Enkeltheder, forinden Forslaget foreligger, skulle undertegnede Medlemmer (J. C. Christensen, Carl Hansen (Præstø Amts 5. V.), N. Jensen, Jensen-Knudstrup, Lindø, Pedersen-Nyskov og Pinstrup) allerede her erklære, at vi for vort Vedkommende ere villige til at støtte et Forslag bygget paa det af Ministeren angivne Grundlag, ved hvilket den endelige Afgørelse af dette Strids-spørgsmaal lægges direkte i Folkets Haand.“ (Forsvarsministeren udtalte under 2den Behandling, at Regeringens Stilling til det her rejste Spørgsmaal om Folkeafstemning var den, at den ogsaa vilde træde tilbage, hvis *denne* Afstemning gik Regeringen imod). — Om denne Folkeafstemning bemærkede Slengerik og Zahle i Betænkningen: „En saadan Folkeafstemning mener Mindretallet ikke at kunne gaa med til. Naar Folkeafstemning tidligere har været nævnt som den Vej, ad hvilken vort Militærvæsens Ordning skulde fastslaaes, har man som dens Genstand tænkt sig selve det Grundlag, hvorpaa denne Ordning skulde bygges, særlig Spørgsmaalet om, hvorvidt København skulde befæstes eller gøres til en aaben By, og en Afstemning paa et saadant Grundlag kunde Mindretallet have billiget. Men ved en Folkeafstemning at afgøre, om København — efter at dens Befæstning til Søsiden er fastslaaet — paa Landsiden skal forsynes med flere eller færre befæstede Punkter, er at berøve Lovgivningsmagten en Afgørelse, som netop den er sat til at træffe. Rigsdagen bør ikke fralægge sig Ansvaret for Løsningen af sine Opgaver og ej heller godkende en Folkeafstemning, der kun er et Skilt. Planen om at forelægge for Befolkningen et saa specielt Spørgsmaal som det, der her er Tale om, kan efter Mindretallets Mening kun betragtes som en taktisk Manøvre til Opnaelse af øjeblikkelige Partiformaal.“

Betænkningen er blandt andet ledsaget af to fortrolige Erklæringer fra Generalstaben, den ene af 4. August 1908*) — afgiven

*) Under den den 17. Marts 1909 i Landstinget stedfundne 1. Behandling af Finansloven henledte Landstingsmand A. Hage